

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a Aleše Korejtky ve věci **žalobkyně: K. K., zastoupené JUDr. Milanem Hüttnerem, obecným zmocněncem**, bytem Na Labišti 527, 530 09 Pardubice, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, **za účasti 1. Ing. J. K., 2. J. K., 3. J. K., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.07.2016, č.j. KrÚ 52353/ODSH/2016/Sv,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :*Vymezení věci:*

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Obecního úřadu Pustá Rybná (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26.3.2016, č. j. OÚ/74/2014 ve věci deklarace veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku parc. č. XX a ve věci deklarace místní komunikace na pozemku parc. č. XX vše v katastrálním území Pustá Rybná podle § 142 správního řádu. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo přitom deklarováno, že na pozemku parc. č. XX v katastrálním území Pustá Rybná se nenachází pozemní komunikace kategorie „místní komunikace“ podle § 6

zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) a dále, že na pozemku parc. č. XX v katastrálním území Pustá Rybná je umístěna veřejně přístupná účelová komunikace, a to pouze na části tohoto pozemku, která přímo navazuje na pozemek parc. č. XX v místě za křížením s pozemkem parc. č. XX směrem do obce, po straně pravé směrem do obce její průběh kopíruje hranici parcely č. XX v délce cca 40 m a ve spodní části směrem do obce navazuje na parcelu č. XX. Šířka účelové komunikace na parc. č. XX dosahuje 3,1m resp. 3,7 m. Pro zpřesnění byly hranice definovány rovněž pomocí souřadnic GPS.

Žalobkyně napadla žalované rozhodnutí žalobou podanou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), kterou vystavěla na následujících žalobních bodech.

Žalobní body:

Žalobkyně je vlastníkem pozemku parc. č. XX v katastrální území Pustá Rybná, když toto vlastnictví nabyla na základě rozhodnutí o dědictví podle usnesení Okresního soudu ve Svitavách ze dne 24.8.1994. Pozemek parc. č. XX v katastrální území Pustá je v katastru nemovitostí označen jako ostatní komunikace, přičemž tato cesta se stala vlivem nedovolené zástavby a postupného zarůstání dřevinami neprůjezdnou, tudíž začal být zneužíván pozemek žalobkyně parc. č. XX v katastrální území Pustá Rybná, čemuž se žalobkyně bránila a požádala obec Pustá Rybná, aby obnovila, respektive zprovoznila komunikaci vedoucí po pozemku parc. č. XX. Obec Pustá Rybná zprovoznění této cesty přislíbila.

Žalobkyně tvrdí, že na jí vlastněném pozemku parc. č. XX v katastrální území Pustá Rybná není umístěna žádná pozemní komunikace. Žalobkyně totiž zejména sporuje, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by existovala nutná komunikační potřeba a dále, že by kdy byl dán souhlas vlastníka pozemku k používání tohoto pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace. Žalobkyně zdůraznila, že ve správním spise je založeno její čestné prohlášení a dále čestné prohlášení její sestry D. Č., když tyto jako dcery původního vlastníka předmětného pozemku prohlásily, že jejich otec nikdy nedal dobrovolně souhlas s používáním této části pozemku, byl k tomu donucen, jakož i ke vstupu do jednotného zemědělského družstva (dále „JZD“), které následně zacházelo s pozemkem dle své libovůle. Žalobkyně dále tvrdí, že podle stavu, jak jej deklaroval správní orgán I. stupně a následně potvrdil žalovaný, veřejně přístupná účelová komunikace vedoucí po pozemku parc. č. XX v katastrální území Pustá Rybná nevede nikam, neboť nemá žádné pokračování za pozemkem žalobkyně, což žalobkyně zdůvodňuje odkazem na formulaci výroku správního orgánu I. stupně. Žalobkyně připouští, že jsou na pozemku parc. č. XX v katastrální území Pustá Rybná vyjeté koleje, avšak s ohledem na to, že dle ní nikam nevedou, má za to, že se nemůže jednat o veřejně přístupnou účelovou komunikaci.

Dále žalobkyně zdůraznila absenci soukromoprávního ujednání mezi vlastníky pozemku a ostatními subjekty o právu pozemek parc. č. XX v katastrální území Pustá Rybná užívat jako chodník, cestu či jinou kategorii komunikace.

Žalobkyně proto navrhl, aby krajský soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na zhodnocení skutkového stavu a na právním názoru tak, jak jej prezentoval v žalobou napadeném rozhodnutí, přičemž zdůraznil, že teprve žalobkyně se začala bránit užívání svého pozemku a požádala obec Pustou Rybnou o obnovení či zprovoznění komunikace na pozemku č. XX v katastrálním území Pustá Rybná, avšak žalovaný a stejně tak správní orgán I. stupně byl povinen posuzovat věc podle skutkového stavu v době jeho rozhodování. Dále uvedl, že o znatelnosti vyjetých kolejí v terénu nelze mít pochybnosti a že je rovněž dána nutná komunikační potřeba pro jiné uživatele, neboť komunikace, která vedla na pozemku parc. č. XX v katastrálním území Pustá Rybná, skutečně zarostla vegetací, tedy zcela pokojně zanikla. K tvrzení žalobkyně, že vyjeté koleje na jejím pozemku nikam nevedou, žalovaný uvedl, že to, že pod výrokem I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně vysloveno, že se na pozemku parc. č. XX v katastrální území Pustá Rybná nenachází pozemní komunikace kategorie „místní komunikace“ dle § 6 zákona o pozemních komunikacích neznamená, že na některých částech tohoto pozemku neexistuje účelová komunikace a tedy, že účelová komunikace, která je na pozemku, respektive části pozemku žalobkyně, na tuto účelovou komunikaci na pozemku parc. č. XX v katastrální území Pustá Rybná, neexistuje. Žalovaný potvrdil, že výslovný souhlas právního předchůdce žalobkyně s užíváním pozemku nebyl dohledán, nicméně má za prokázaný jeho konkludentní souhlas, tudíž vlastnické právo žalobkyně jako právní nástupnice je omezeno tímto veřejnoprávním institutem obecného užívání a nelze tento souhlas odvolat. Žalovaný v tomto ohledu odkázal na soudní judikaturu, zejména na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 9.1.2008, sp. zn. II. ÚS 268/06.

1. osoba zúčastněná na řízení Ing. J. K., bratr žalobkyně, se s žalobou ztotožnil a navrhoval zrušení žalovaného rozhodnutí. 2. osoba zúčastněná na řízení pan J. K. se ztotožnil se skutkovými zjištěními a s právním názorem žalovaného, předložil jako důkazní návrh ke vzniku sporované cesty písemné vyjádření pana M. K. a navrhl, aby soud žalobu zamítl. 3. osoba zúčastněná na řízení paní J. K. se k žalobě nevyjádřila.

Posouzení věci krajským soudem:

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (dle § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.) a po veřejném projednání věci, při němž bylo doplněno dokazování, jak bude uvedeno níže, dospěl soud k následujícímu závěru. Soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí plně ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho potvrzujícím rozhodnutí. Smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se soud může v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkázat na toto odůvodnění, což v této věci výslovně činí (viz např. rozsudek NSS (dále též „NSS“) ze dne 27.7.2007, č.j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS či rozsudky téhož soudu ze dne 2.7.2007, č.j. 4 As 11/2006 – 86 a ze dne 29.5.2013, č.j. 2Afs 37/2012 – 47, všechny rozsudky jsou dostupné na www.nsoud.cz).

Dále soud shrnuje rozhodné skutkové okolnosti, relevantní právní úpravu a stěžejní argumenty pro rozhodnutí v této věci.

Podle § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je pozemní komunikací dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti. Podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích

je účelovou komunikací pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s příslušným orgánem policie ČR upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy není dotčena. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek NSS ze dne 20.10.2015, č.j. 6 As 280/2014 – 62, ze dne 10.3.2016, č.j. 7 As 252/2015 – 25, ze dne 10.8.2016, č.j. 6 As 19/20016 – 24), vyplývá, že účelovou komunikací se stává cesta v okamžiku, kdy jsou kumulativně, tj. současně, splněny čtyři znaky, a to 1) stálá a v terénu patrná dopravní cesta, která 2) splňuje účel stanovený v zákoně, přičemž 3) její vlastník dal souhlas k obecnému užívání cesty veřejnosti a současně 4) tato cesta naplňuje nutnou komunikační potřebu.

Dle názoru krajského soudu bylo ve správním řízení jednoznačně prokázáno a žalobkyně to ani nespornuje (naopak sama uvádí v žalobě, že na předmětné části jejího pozemku parc. č. XX v katastrálním území Pustá Rybná jsou zcela zjevné vyjeté koleje v terénu), že na pozemku se nachází v terénu patrná a stálá cesta: Stejně tak se žalobkyně i žalovaný shodují v tom, že na původní cestě na pozemku parc. č. XX v katastrálním území Pustá Rybná již není znatelná cesta, neboť přestala být užívána a zcela zarostla. Soud přitom připomíná, že podmínku patrnosti cesty dle judikatury NSS může splňovat i travnatý pás, pokud průběh cesty je dostatečně stálý a patrný z tvaru pozemku, respektive z jeho fyzicky vymezené části (viz rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 10 As 41/2014 – 39 a dále rovněž rozsudek NSS ze dne 29.6.2017, č.j. 7 As 95/2017 – 34, bod 20), tedy dle názoru krajského soudu o splnění první podmínky, že se jedná o stálou a v terénu patrnou dopravní cestu, nemůže být v dané věci pochyb. Je třeba připomenout, že žalobkyně tento znak ani nespороvala, nýbrž sporovala, že je dána nutná komunikační potřeba a dále, že byl dán souhlas s veřejným užíváním účelové komunikace. V dané věci se nadto nejedná toliko o travnatý pás vyjetých kolejí, ale jedná se o stavbu komunikace se zpevněným základem z drceného kameniva. Průběh cesty tak, jak je uvedeno ve výroku II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, byl prokázán při ústním jednání konaném dne 29.12.2014 přímo na pozemku parc. č. XX a dále na pozemku č. XX v obci katastrální území Pustá Rybná. Při tomto jednání bylo rovněž zúčastněnými potvrzeno, že v roce 1978 zdejší JZD zbudovalo novou zpevněnou štěpovanou cestu z důvodu, že původní cesta byla naprosto nevyhovující, nepřehledná, úzká a plná ostrých zatáček, přičemž se na ní moderní zemědělská technika nevešla. Na místě samém a rovněž v průběhu správního řízení se vyjádřili účastníci a vlastníci přilehlých nemovitostí, jak je specifikováno v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně (část odůvodnění nazvaná jako „popis průběhu správního řízení“).

Pokud jde o podmínku naplnění účelu stanoveného v zákoně, k tomu soud uvádí, že žalobkyně rovněž splnění této podmínky nespороvala, nicméně jak je již z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a z průběhu správního řízení zřejmé, jedná se o účelovou komunikaci, která slouží od jejího vzniku v letech 1978-1980 dle údajů současného Zemědělského družstva Mezilesí se sídlem v Telecí 208, jako jediná funkční přístupová cesta k zemědělským a lesním pozemkům a k ostatním přilehlým nemovitostem. Vyjádřením Zemědělského družstva Mezilesí ze dne 25.2.2015 přitom bylo prokázáno, že stroje, které Zemědělské družstvo Mezilesí používá, mají šířku až 3,2 m a souprava traktoru s přívěsem má délku až 15 metrů, z tohoto důvodu není reálné projet bývalou cestou umístěnou původně

na pozemku parc. č. XX v katastrálním území Pustá Rybná. V průběhu správního řízení bylo vyjma vyjádření ostatních účastníků, kteří potvrdili účel a reálné užívání účelové komunikace na pozemku parc. č. XX v katastrálním území Pustá Rybná, což žalobkyně nesporně, provedeno dokazování také čestnými prohlášeními žalobkyně a její sestry D. Č., které prohlašovaly písemně, že jejich otec pan M. K. byl donucen vstoupit do JZD se svými pozemky a dále, že nebyl schopen ovlivnit libovůli JZD a zabránit jízdám zemědělské techniky přes svůj pozemek. Dále byl proveden důkaz čestným prohlášením Ing. J. K., podle kterého má Zemědělské družstvo Mezilesí jinou alternativu přístupu k pozemkům, které obhospodařuje. Za takový alternativní pozemek považují žalobkyně a pan J. K. pozemek parc. č. XX ostatní komunikace, který dle nich slouží jako alternativní cesta k pozemkům obhospodařovaných zemědělským družstvem a dále pozemek parc. č. XX, který byl zmíněným zemědělským družstvem zpevněn. Dále byl proveden důkaz korespondencí mezi obcí Pustá Rybná a žalobkyní ve vztahu k žádosti žalobkyně o znovuoobnovení a rekonstrukci původní místní komunikace umístěné na parcele č. XX v katastrálním území Pustá Rybná. Ve vztahu k této korespondenci, byť prokazuje jednání s obcí Pustá Rybná i to, že obec Pustá Rybná byla ochotna přistoupit na realizaci nové cesty, je třeba zdůraznit, že správní orgány v souladu se zákonem (§ 142 správního řádu) rozhodovaly podle skutkového stavu v době jejich rozhodování. To znamená, že správní orgány nemohly přihlížet k tomu, zda skutečně bude, což je otázkou, vybudována či znovuoobnovena jiná alternativní cesta. Pokud se tak v budoucnu stane, žalobkyni nic nebrání v tom, aby se domáhala deklaratorního rozhodnutí o neexistenci veřejně přístupné účelové komunikace právě z důvodu zániku nutné komunikační potřeby. Na existenci nutné komunikační potřeby pak nemůže mít pochopitelně vliv ani ta okolnost, že nevzniklo žádné soukromoprávní ujednání o užívání daného pozemku, neboť institut veřejně přístupné účelové komunikace, jak název napovídá, je instrumentem veřejného práva. Cesta je využívána k průjezdu zemědělskou technikou k obhospodařování přilehlých pozemků, které jsou sice většinou, jak vyplynulo ze správního řízení, v obhospodařování Zemědělského družstva Mezilesí, avšak jsou ve vlastnictví jednotlivých účastníků správního řízení. K tvrzené alternativě v podobě komunikace na pozemku parc. č. XX ve vlastnictví obce Pustá Rybná v katastrálním území Pustá Rybná, jakož i k dalším tvrzeným alternativám dle čestného prohlášení J. K. je třeba uvést, že aby bylo možno alternativní cestu považovat za skutečně alternativní, muselo by se jednat o cestu plnohodnotnou, respektive srovnatelnou, což ve správním řízení prokázáno nebylo. Nicméně žalobkyně v žalobě ani jinou alternativu vyjma původní cesty na pozemku parc. č. XX ve vlastnictví obce Pustá Rybná, netvrdila.

K otázce toho, zda byl dán souhlas právního předchůdce žalobkyně, a to jejího otce, pana M. K. se zřízením cesty na parcele č. XX v katastrální území Pustá Rybná, bylo nutno vycházet z podkladů, které se dochovaly, když ve správním řízení bylo prokázáno a o tom není ani sporu, že v letech 1977 - 1980 byla cesta zrealizována a zrealizovalo jí tehdejší JZD. Nástupnická organizace Zemědělské družstvo Mezilesí přitom neeviduje žádný nesouhlas takového vlastníka a nelze proto dovodit, že by předchozí vlastník pozemku uplatnil kvalifikovaný nesouhlas se zřízením této cesty. Nesouhlas se zřízením cesty nebyl dokonce evidován ani po roce 1989, prvním písemným nesouhlasem je podání žalobkyně ze dne 12.11.2009, když však žalobkyně nabyla v dědictví uvedenou cestu již v roce 1994. Tedy žalobkyně trpěla užíváním cesty jako veřejně přístupné účelové komunikace od roku 1994 do 2009 a teprve v roce 2009 se domáhala uvedení pozemku do původního stavu. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že tento vycházel z podkladů získaných od Zemědělského družstva Mezilesí a zejména z těch faktických okolností, že ani předchozí právní předchůdce žalobkyně ani žalobkyně sama až do roku 2009 nespороvali či se aktivně

nebránili užívání cesty, nýbrž toto mlčky trpěli. Správní orgán I. stupně shora uvedeným čestným prohlášením předloženým žalobkyní nepřiznal důkazní hodnotu. Ostatně v těchto prohlášeních není žádná zmínka o tom, že by se právní předchůdce žalobkyně vůbec kdy o projev jeho subjektivního nesouhlasu pokusil. V případě projevu nesouhlasu se vznikem cesty se však musí jednat o aktivní jednání, jak vyplývá rovněž např. z rozsudku NSS ze dne 31.9.2009, č.j. 5As 27/2009 – 66: *„Existence konkludentního souhlasu předchozích vlastníků byla správním orgánem dostatečně zjištěna, vyplynula z dosavadního užívání cesty a nelze ji zvrátit ani nyní učiněnou výpovědí o tom, zda předchozí vlastníci s užíváním cesty „subjektivně“ souhlasili či nikoli.“*

Ve vztahu k udělení konkludentního souhlasu bylo doplněno dokazování při jednání soudu dne 13.9.2017, když osoba zúčastněná na řízení J. K. předložil písemné svědectví, respektive prohlášení bratra žalobkyně M. K. ze dne 29.8.8.2016, které obsahovalo ověřovací doložku o legalizaci podpisu jmenovaného. Podle tohoto písemného vyjádření, které bylo učiněno dle textu zcela dobrovolně a bez nátlaku, jmenovaný pracoval v 70. letech 20. století jako řidič domíchávače betonu umístěného na nákladním automobilu Tatra 148 pro Pozemní stavby Pardubice a toto vozidlo parkoval v místě bydliště, tedy v Pusté Rybné. Tedy právě M. K. dle tohoto vyjádření začal parkovat přímo u statku na předmětném pozemku, na němž se nachází sporovaná cesta. Dále uvedl, že právě tímto patnáctitunovým nákladním vozem vyjezdil hluboké koleje a následně z důvodu znečištění okolí při takovém provozu rodiče i on sám uvítali nabídku tehdejšího JZD, že bude zbudována nová široká štěpovaná zpevněná cesta, která vedla po pozemku parc. č. XX v délce 40 m. Následně začalo proto JZD používat tuto novou cestu i se svojí těžkou zemědělskou technikou. Spokojenost byla proto dle jmenovaného na obou stranách. Toto písemné sdělení na rozdíl od těch čestných prohlášení, která byla předložena v průběhu správního řízení, je jako jediné konkrétní co do vzniku a zejména důvodu vzniku této cesty na předmětné pozemkové parcele parc. č. XX v katastrálním území Pustá Rybná. Dle názoru soudu, když soud přihlédl k tomu, že vyjádření podala osoba na věci nezúčastněná a současně osoba s problematikou velmi dobře obeznámená, byla tímto důkazem podpořena správnost skutkového zjištění správních orgánů, totiž že cesta na dané parcele parc. č. XX v k. ú. Pustá Rybná byla zřízena přinejmenším za konkludentního souhlasu tehdejšího vlastníka pozemkové parcely pana M. K..

Ve vztahu k tomu, že nelze, byť konkludentní souhlas jednou udělený odvolat, lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 2.11.2016, č.j. 3 As 18/2016 – 75: *„Již existující souhlas k obecnímu užívání účelové komunikace nemůže vzít vlastníků účelové komunikace jednostranně zpět, a to ani v případě, kdy byl udělen jeho právním předchůdcem. Obecné užívání totiž Nejvyšší soud vyložil pro právní teorii jako „užívání všeobecně přístupných materiálních statků, které odpovídají jejich účelovému určení, před neomezeným okruhem uživatelů“ a konstatoval, že takový účinek nemůže být později vyloučen jednostranným úkonem vlastníka, který souhlas v minulosti (být i konkludentně udělil, ani jeho právních nástupců). Z uvedeného vyplývá, že pokud účelová komunikace vznikne, její právní status je závazný i pro budoucí majitele pozemku (...). Na těchto závěrech nemůže nic změnit ani námitka stěžovatelů, že v průběhu doby došlo ke změně stavebních parametrů účelové komunikace.“*

Žalobní námitka spočívající v absenci souhlasu vlastníka se vznikem veřejně přístupné účelové komunikace byla proto vyhodnocena jako nedůvodná.

Pokud jde o poslední zákonnou podmínku pro deklarování existence veřejně účelové pozemní komunikace, pak již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně pod bodem 3 jsou explicitně uvedeny pozemky, k nimž je možné se dostat pouze za užití této přístupové komunikace, aniž by existovala rovnocenná, jiná alternativní komunikace. V současné době se přitom jedná o pozemky celkem 8 vlastníků. Kromě Zemědělského družstva Telecí využívá cestu k obhospodařování pozemků rovněž pan J. T., soukromý zemědělec.

Tedy krajský soud dospěl po přezkoumání žalovaného rozhodnutí k jednoznačnému závěru, že v dané věci jsou splněny veškeré zákonné podmínky, které vyžaduje ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích ve spojení s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Dle podmínky nutné komunikační potřeby pak krajský soud považuje za vhodné odkázat na rozsudek NSS ze dne 18.11.2015, č.j. 8 As 32/2015 – 32, podle kterého lze za rovnocennou alternativu považovat pouze takovou cestu, která reálně existuje: *„Úvaha o případném vytvoření nové komunikace na jiných pozemcích (...) nemůže být v tomto ohledu dostatečná, neboť pro nenaplnění znaku nutné komunikační potřeby totiž musí alternativní cesta reálně existovat. V projednávané věci však tomu tak není. Pokud by v budoucnu došlo k vytvoření takové komunikace, nelze samozřejmě vyloučit, že by to mohlo ovlivnit závěry týkající se nezbytné komunikační potřeby (resp. samotné sporné povahy dané komunikace), nicméně aktuálně tyto úvahy nemohou jakkoliv zpochybnit zákonnost napadených rozhodnutí správních orgánů a městského soudu.“* Tedy je zjevné, že se jedná o obdobný případ jako v posuzované věci, kdy se žalobkyně bránila prokázáním korespondence o vyjednávání s obcí Pustá Rybná o znovuoobnovení či zřízení jiné alternativní cesty. Krajský soud opakuje, že k tomuto by bylo možno přihlédnout, pouze pokud by taková cesta již reálně existovala. Obdobně lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 16.3.2010, č.j. 5 As 3/2009 – 79: *„Omezení přístupu na předmětnou veřejně přístupnou účelovou komunikaci by bylo možno vyhovět, ovšem pouze za předpokladu, že by bylo pravdivé jejich tvrzení, že přístup k nemovitostem ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení je zajištěn po jiné veřejně přístupné účelové komunikaci, která je stejné nebo srovnatelné kvality a která šetrněji zasahuje do vlastnického práva stěžovatelů, resp. do jejich práva na ochranu soukromí a zajištění pohody bydlení. Existovala-li by totiž jiná srovnatelná alternativa pro zajištění plnohodnotného komunikačního spojení nemovitosti, která je ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení, která by současně šetrněji zasahovala do oprávněných zájmů stěžovatelů, bylo by jí třeba dát na základě přístupu proporcionality přednost.“* V dané věci však nelze dovodit, že v době rozhodování správních orgánů taková rovnocenná cesta existovala, ostatně to žalobkyně ani netvrdila. K tomu lze ještě uvést, že podle rozsudku NSS ze dne 29.6.2017, č.j. 7As 95/2017 – 34, na takovém závěru o existenci nutné komunikační potřeby nemůže ničeho změnit ani případná okolnost, že by si někteří vlastníci pozemků zajistili přes jiné pozemky na základě soukromoprávních dohod přístup ke svým nemovitostem.

S ohledem na shora uvedené vypořádání žalobních námitek dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal a žalobce nebyl ve věci úspěšný. Pokud jde o osoby zúčastněné na řízení, ty mají podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení pouze v případě, pokud jim takové náklady vznikly v souvislosti

s plněním povinností, které jim uložil soud, případně z důvodů zvláštního zřetele hodných. V dané věci však krajský soud osobám zúčastněných na řízení žádné povinnosti neukládal, nad to se 1. a 2. osoba zúčastněná na řízení práva na náhradu nákladů řízení při jednání soudu výslovně vzdaly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 20. září 2017

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: